

BÀI 72.

6.

"Nhật Ký Tôi".

Sàigòn, thứ Ba ngày 13/4/1976

Vậy là xong! Một mối tình nữa lại tan vỡ.

Nguyễn hay hỏi tôi:

"Trong đời Mãn có bao nhiêu mối tình"?

Và tôi vẫn hay đùa cợt đáp:

*"Tình lớn tình con thì nhiều lắm. Nguyễn là người thứ 15! Nhưng cái tình chiếm chỗ trọng vọng nhất trong tim Mãn thì **chỉ có hai**"¹,*

Lại giải thích rằng "phải đánh bốn cái *croix* trên hai mối tình ấy."

**** Phùng Kim Ngọc: Sinh ngày 3/3/1936 tại Hà Nội. Đi vào đời nhau thứ Năm ngày 25/7/1974 và ra khỏi đời nhau thứ Tư ngày 19/3/1975.

¹ Ghi chú **RẤT ĐẶC BIỆT** vào sáng thứ Ba, Oct, 25/2016 khi đọc lại câu này.

Thước đó, cứ ngỡ chỉ là một câu nói đùa với Nguyễn, nhưng nay nhìn lại, **PHẢI XÁC NHẬN** là lời thật. Tại sao?

Câu trả lời rõ ràng trước mặt:

*/ Trước khi đi vào đời anh Ngọc, đã có rất nhiều người đàn ông nói tiếng "Yêu tôi".

*/ Tiếp liền theo sau sự tan vỡ mối tình anh Ngọc chính là tình yêu của Nguyễn, (một khoảng cách 7 tháng trời ngắn ngủi.)

*/ Kể từ sau khi đi ra khỏi đời Nguyễn, lại cũng rất nhiều người đàn ông nói tiếng "Yêu tôi!".

*/ Với các người **TRƯỚC** và **SAU**, tôi cũng đáp lại Họ từ ngữ "Yêu" ấy.

*/ Nhưng bây giờ, một sáng cuối thu của năm 2016, sau 40 năm mọi sự đã được vùi sâu dưới bờ dĩ vắng, ngồi kiếm điểm đời mình, mới thấy rằng lời tôi nói với Nguyễn buổi đó **LÀ RẤT THẬT**.

*/ Chỉ mỗi anh Ngọc và Nguyễn là **được tôi đáp trả trái tim trọn vẹn**.

*/ Còn với bất cứ ai, từ ngữ "Yêu" chỉ là nảy sinh từ bản chất nhẹ nhàng, từ sự khờ khạo của tuổi trẻ, hoặc do rất nhiều lý lẽ đưa ra từ chữ "TUỞNG".

*/ Tôi **tuởng** tôi yêu Họ, mà thật là không đúng. Đến với Họ dễ dàng, đi vào đời Họ cũng ân tình đầy đủ, và ra khỏi đời Họ cũng chỉ là nhẹ nhõm (y hết tâm trạng nhẹ nhõm của một người vừa trả xong một "món nợ tiền bạc"!).

*/ Còn với anh Ngọc và Nguyễn, hai lần yêu là hai lần **sống rất thật** và cũng hai lần **tan nát trái tim rất thật, để cho tới tận bây giờ, đã 40 năm cách biệt, tôi vẫn còn thấy đau đớn theo sự mất mát kia**.

*/ Có thể nói, tình cho anh Ngọc và tình cho Nguyễn là **MỘT KẾT HỢP** chuyển tiếp từ "lần kết thúc" mối tình thứ nhất và "lần bắt đầu" của mối tình thứ hai.

***** Nguyễn: Sinh ngày 19/3/1953 tại Dalat. Đi vào đời nhau Chủ nhật ngày 2/11/1975. Ra khỏi đời nhau thứ Hai ngày 12/4/1976.*

Ngắn ngủi quá hai mối tình lớn trong đời!

Đêm qua tỉnh giấc nửa khuya, chợt nhớ rằng đã mất Nguyễn, lòng bỗng nghe vô vàn nhói buốt. Cố gắng lắm mới rũ thoát được phần nào đau đớn. Tôi nhớ từng chút một về chàng, hai bàn tay dài, đôi mắt lớn, cái giọng đọc thơ sang sảng, nét viết chữ Nho sắc sảo...

Đêm khuya trong bóng tối, tôi đã không ngờ rằng mình đau đớn đến vậy. Cái hốc trống tâm hồn được dịp đào sâu, sâu ra hơn.

Ôi! Tôi đã mất chàng rồi!

Nhiều lần Nguyễn vẫn nói rằng định mệnh chàng giống định mệnh anh Ngọc trong cuộc đời tôi, thì đây cũng là một lần nữa tỏ rõ điều giống ấy:

1/ Ngày 26/11/1975 đi cùng anh Ngọc lên Dalat, bắt đầu một cuộc sông mới đầy say mê hứng khởi.

1'/ Ngày 2/11/1975 lần đầu gặp Nguyễn tại quán sách lề đường Lê Lợi. Chàng rung động vì “màu son chét đuối” trên môi tôi, còn tôi thì rung động vì đôi bàn tay dài thanh nhã của chàng.

2/ Hai mươi hai ngày tiếp đó trong mối tình với anh Ngọc ở Dalat là một chuỗi đầy hạnh phúc vẹn toàn không một bóng mây bất trắc.

2/ Hai mươi bốn ngày tiếp đó trong cuộc tình với Nguyễn ở Sài Gòn, hạnh phúc thật đầy với niềm tin tưởng của Nguyễn theo nỗi mơ ước Trân Sa và cái ý muốn tái tạo một định mệnh yên ổn trọn đời cho tôi.

3/ Từ sau ngày thứ 22 (mùa Noel 1974), tình yêu với anh Ngọc bắt đầu nhuốm đầy nước mắt với nỗi tin tưởng tương lai đang dần sụp đổ.

3/ Từ ngày 19/12/1975 cho đến tháng 4/1976, tình yêu của Nguyễn pha lẫn đau đớn, nước mắt và rượu khi cả hai đều đang ý thức rõ sự “đời đời mất nhau”.

4/ Ngày 5/4/1975 chính thức đi ra khỏi đời anh Ngọc.

4/ Ngày 12/4/1976 chính thức đi ra khỏi đời Nguyễn.

Chưa đầy một năm mà hai lần đau đớn vì hai mối tình lớn trong đời. Tôi nghĩ đến một chuyến đi xa khỏi Sài Gòn để tìm quên lãng. Đó là điều vẫn làm sau một cuộc tình tan vỡ. Đồng thời lại cũng muốn

giam mình trên căn gác, chép cho xong các cuốn truyện Trân Sa vào cuốn *carnet*, ***như một sứ mạng được giao***, trước khi chìm sâu mọi kỷ niệm dưới bờ dĩ vãng.

Sự chia tay nào cũng buồn, nhưng trong lần chia tay này sao lại chứa đầy nỗi niềm tuyệt vọng? Ngày đi ra khỏi đời anh Ngọc, cũng nghe đau đớn thật nhiều, nhưng lúc ấy thông minh nhận định rằng *anh đã không còn muốn níu kéo gì tôi...*

Còn lần này? Không định rõ được lòng mình. Linh cảm rằng Nguyễn vẫn còn yêu tôi nhiều lắm, và đâu đó trong cái không gian gần gũi hay xa cách, chàng cũng đã khóc, như những đêm qua tôi nức nở với riêng mình.

*

* *

Buổi sáng, chị Huệ đến rủ qua chơi nhà anh Họa sĩ Thái Tuấn (cách một con ngõ với căn nhà tôi đang ở). Tại đây, trong bàn rượu 6 người, tôi im lặng uống từ lúc 10 sáng đến chiều thì say vật ra.

Trong cơn say, tiếng đàn càng thêm buồn rữ theo bản nhạc *Bây Giờ Tháng Mấy* của Từ Công Phụng. Lòng thốt nghe nhớ Nguyễn đau đớn. Ngày nào bên nhau, chúng tôi vẫn đồng ý với nhau rằng bản nhạc mang tính chất "*biệt ly ngay trong lúc xum vầy*", mang cái sầu "*tan vỡ ngay trong niềm hạnh phúc*".

Bây giờ là tháng Tư có cơn mưa đông ào ạt, mở đầu cho một mùa mưa dầm dề trơn ướt, tôi đã xa chàng, mãi mãi...

Trong một thoáng nhìn chị Huệ và những người bạn chung quanh, đột nhiên nghe nhói cả tâm can mà tưởng rằng tôi có thể bảo chị đưa về nhà chị, có Nguyễn và anh Ninh đang ngồi đợi... Nhưng nghĩ rằng chàng đã về Dalat sáng nay, tôi lại oằn mình trong đau khổ.

Rồi say thật lúc 7 giờ tối để Kỳ (con trai anh Thái Tuấn) và chị Huệ săn sóc một bên. Trong cơn mơ màng, tôi nhớ lại một lần chàng ái ngại cho sự việc tôi say một mình không có chàng ở cạnh... Sao thật tê tái!

[]

Sàigòn, thứ Tư 14/4/1976

Nửa đêm tỉnh giấc quá là rã rời phiền muộn. Ánh trăng khuya vằng vặc hắt vào phòng một giải trắng bệnh hoạn. Nghe nhớ từng chút một dịu dàng Nguyễn vẫn đối, nhớ từng câu chàng viết trên sách Trân Sa ước mơ đem lại một đời hạnh phúc cho tôi. Vậy mà ngày nay, nhận rõ rằng sự biệt ly chỉ càng nhận chìm tôi sâu hơn trong cái hố bơ vơ hụt hẫng.

Lúc 5 giờ chiều, như một phép lạ, thấy chàng chạy xe ngang, mặc chiếc áo sọc vuông xanh, nhìn vào trong căn nhà Yêm Đổ.

Sao thật xúc động kỳ lạ.

Lúc 8 giờ tối, Lâm Đồng mời đi uống rượu cùng hai người bạn của nàng. Tôi cảm nhận sâu sắc *sự đau đớn của mối tình lớn vừa tan vỡ* để không thể có được người đàn ông nào lấp đầy giùm trái tim trống vắng.

Khi chui vào chiếc xe N 360 của đám này, tôi nhớ đến quận thất trái tim theo cái xe Suzuki của Nguyễn mỗi lần phóng mau, nhớ cái xe đạp mong manh mỗi chiều chở tôi lên nhà chị Huệ uống rượu, và nhớ một câu chàng viết vào quyển truyện Trăn Sa dịp Tết:

"Trong một khoảng khắc, Bó thấy như có tất cả. Có Mãn ngồi đằng sau Bó, phóng như bay trên đường phố Sài Gòn. Mãn ôm Bó thật chặt, thật ghì xiết để Bó thấy dù đi bộ hay đi xe, Mãn cũng đều yêu Bó nồng nàn như nhau..."

□

Sài Gòn, thứ Năm 15/4/1976

Không thể nào quên, quay cuồng oằn oại chính mình trên căn gác mà chẳng biết phải làm sao để thoát?

Lúc 6 giờ chiều thấy Nguyễn chạy xe ngang con đường Yên Đổ, hướng mắt nhìn vào nhà Mẹ, mặc *chemise* trắng.

Rồi lúc 8 giờ 30 tối cũng lại thấy chàng chạy xe ngang, mặc *chemise* xanh. Chàng đi qua đi lại đúng bốn lần.

9 giờ tối, tuyệt vọng quá, lại thần thờ vì bóng dáng chàng đã mất hút, tôi bỏ đi uống *café* cùng cặp Cung & Minh Liên.

Anh đi qua đời em

Không nhớ gì sao anh?

□

Sài Gòn, thứ Sáu 16/4/1976

Đêm qua không ngủ giấc nào.

Buổi sáng trong câu chuyện thật nghiêm trang giữa hai mẹ con, tôi muốn bùng tai bịt mắt trốn chạy nỗi đau khổ vô cùng khi nghe mẹ tôi kể lại những lời của chị Nguyễn:

"Nguyễn là một sinh viên trẻ, tương lai còn hứa hẹn, có đời nào ba má cháu để Nguyễn ưng một người đàn bà nghệ sĩ như Thu Vân? Dẫu yêu thương thì ba má cháu cũng cấm cản. Cấm không được thì đăng báo từ, chứ không bao giờ để Nguyễn lấy Thu Vân làm vợ đâu."

Tôi cắn răng chịu đựng cuộc trò chuyện, cố gắng điềm lên khuôn mặt những cái cười bình thản, không để cho mẹ tôi thấy nỗi đau khổ vô cùng đang vò nát trái tim mình khi ấy.

(Thật vậy! Làm sao mà chúng ta đời đời có được nhau hả Nguyễn?)

Tôi nhớ lại lời Lâm Đồng trong một lần trò chuyện:

"Nguyễn mà lấy được chị làm vợ, Nguyễn may mắn lắm."

Cũng nhớ lại lời Nguyễn từng ghi vào nhật ký Trân Sa:

“Người đàn ông nào được làm chồng Mẫn, Bó nghĩ là mắn ý thật nhiều.”

Và tôi nghĩ đến cái đời giông gió sắp đến mà níu kéo phần nào kiêu hãnh. Phải, tôi còn tiếng đàn, còn tự do và những cuộc vui vội vã. Thêm những chuyến khởi hành liên tục giúp tôi giấu kín trái tim bị thương trong suốt một chuỗi đời cô đơn phiêu bạt. *Tất cả những nỗi này, Nguyễn từng ngưỡng mộ và từng ước mơ được cùng tôi chia sẻ.*

Nhưng bây giờ thì hết! ***Không bao giờ nữa trong đời, Nguyễn còn được sở hữu những gì gọi là của tôi,*** như trong những ngày cũ yêu nhau, chàng đã được.

Không lần nào nữa, tôi biết, ***Nguyễn còn cơ hội đem trái tim trong sáng ngăn ngừa giùm cho cái tài hoa tránh xa điều mệnh bạc trong một mẫu Thúy Kiều chàng đã yêu từ thuở hoa niên.***

Buổi chiều.

Đọc Kinh Kính Mừng luôn miệng, van xin Đức Mẹ cho nhìn thấy chàng một phút. Thật quay cuồng khổ sở! Thì cái lúc 5h30 chiều, *Nguyễn đi ngang thật* trong khi tôi đang đứng trò chuyện cùng Mạnh ngoài hàng hiên.

Một cách vô thức, tôi vẫy Nguyễn dừng lại và nói với chàng:

"Cậu Mạnh mời Nguyễn đi uống rượu, Nguyễn có đi không?"

Chàng gật đầu.

Trong quán rượu, tôi ngồi cạnh nắm bàn tay Nguyễn bóp nhẹ. Đôi mắt chàng rĩ buồn đến khiến thật se lòng. Chàng hay nhìn tôi thật nhanh, rồi quay nhìn sang hướng khác, im lặng.

Buổi chiều tẻ nhạt trôi mau, tôi chối từ không uống vì nghe thật mệt.

Lúc đưa về, Nguyễn vẫn lặng im. Tôi ái ngại vì cái vẻ tiêu tụy trên chàng, e dè hỏi:

"Ngày mai Nguyễn có cho Mẫn gặp không?"

Thật lâu chàng mới đáp:

"Nguyễn đâu dám *cho Mẫn*. Mẫn nói vậy, Nguyễn xấu hổ quá."

Lúc ngừng xe, tôi lại hỏi:

"Ngày mai Nguyễn có muốn gặp Mẫn không?"

Chàng mỉm cười nhưng nét mặt rõ ràng là đau đớn:

"Nguyễn *muốn lắm* chứ!"

Cái cười răng khểnh của chàng sao thật gằn gữ nên tôi nắm bàn tay chàng bóp nhẹ:

"Mai, Mẫn đợi Nguyễn nghe?"

[]

Sài Gòn, thứ Bảy 17/4/1976

Đi uống *café* buổi chiều. Không khí giữa hai người đã bớt đi phần xa cách, và thật e dè, nói cho nhau nghe về nỗi nhớ nhung của ba ngày trước. Chàng kể:

“Nguyễn đi uống rượu một mình, khi ngày ngà say, cứ tưởng là đang sống lại thời gian lúc đi Dalat dịp Tết, Mẫn đang ở Sài Gòn. Chừng nhớ ra rằng đã mất Mẫn hẳn, sao Nguyễn đau lòng quá. Nguyễn không biết Mẫn có ngủ được không, chứ còn Nguyễn thì cứ loay hoay hoài với giấc ngủ cả đêm. Cũng may là Nguyễn không có những quyển truyện Trần Sa bên cạnh, chứ nếu có chắc là Nguyễn đã điên rồi!”

Tôi nhìn chàng, thương xót:

“Mẫn cũng vậy. Mẫn không làm gì được. Chỗ nào cũng là hình bóng Nguyễn đến đau lòng nát ruột. Mẫn không biết mai một thế nào chứ những ngày qua thì thật là kinh khủng. Mẫn đọc Kinh Kính Mừng luôn miệng, cầu cho được gặp Nguyễn. Khổ sở thật Nguyễn ạ.”

Chàng đưa cho tôi quyển lịch bỏ túi của chàng.

Về nhà giờ ra xem, kính ngạc đọc những dòng ghi chú thế này:

*/ Từ thứ Bảy ngày 7/2/1976 cho đến thứ Sáu 20/2/1976:

Khoảng thời gian Bó & Mẫn sống thật khủng hoảng điên đảo. Những ngày uống rượu ào ạt. Những đêm thao thức nhớ mong thâm canh. Tình yêu phát triển cao độ với nỗi phá sản kỳ quặc trong tâm hồn Mẫn và Bó. Bó đánh mất thế đứng quân bình thuở đầu mới biết yêu Mẫn.

*/ Thứ Bảy 21/2/1976: Đến tìm lại Mẫn.

*/ Chủ nhật 22/2/1976: Đi công tác sinh viên ở Củ Chi.

*/ Đêm Chủ nhật 22/2/1976: Mẫn-Bó ở căn nhà bốn phòng.

*/ Thứ Hai 23/2/1976: Uống rượu lạng quạng.

*/ Thứ Ba 24/2/1976: Mẫn buồn, trong buổi rượu không muốn nói gì với Bó

*/ Thứ Tư 25/2/1976: Mẫn-Bó lại ở căn nhà bốn phòng.

*/ Thứ Năm 26/2/1976: Say rượu. Bó ăn cơm với Mẫn ở nhà Bà Ngoại.

*/ Thứ Sáu 27/2/1976: Uống rượu, nói quàng xiên. Chiều nào cũng say sưa nhưng thật buồn bã.

*/ Thứ Bảy 28/2/1976: Bó-Mẫn uống rượu nhà cô Lâm Đồng. Mẫn dẫn Bó về nhà Bà Ngoại ăn cơm lần 2nd.

*/ Thứ Ba ngày 2/3/1976: Bó nghỉ học đưa Mẫn đi khám bác sĩ. Trời bắt đầu vào mưa.

*/ Thứ Tư ngày 3/3/1976: Uống rượu, Mẫn nhắc chuyện bác Ngọc và Dalat năm xưa. Mỗi ngày đều có một lý do để say.

*/ Thứ Sáu ngày 5/3/1976: Say rượu. Mẫn dắt Bó về nhà Bà Ngoại ăn cơm lần 3ème. Đi uống *café*.

*/ Chủ nhật ngày 7/3/1976: *Lại ngủ ở căn nhà bốn phòng. Bó say rượu kinh khủng.*

*/ Thứ Ba ngày 9/3/1976: *Mỗi chiều Bó đón Mãn đi đàn ở đường Duy Tân, về lại đi uống rượu gay cấn.*

*/ Thứ Bảy 13/3/1976: *Buổi chiều đi uống rượu với Mãn, có cả Dì Tí tháp tùng. Buổi tối đi xem văn nghệ ở rạp Lux, Mãn đàn.*

*/ Thứ Năm 18/3/1976: *Uống rượu với bác Cung, gặp chuyện rắc rối với công an.*

*/ Thứ Bảy 20/3/1976: *Mãn tặng Bó quyển Nam Hoa Kinh.*

Chủ nhật 21/3/1976: *Đi công tác sinh viên ở Bà Hom.*

*/ Thứ Hai 22/3/1976: *Hằng ngày vẫn uống rượu.*

*/ Từ thứ Ba 23/3/1976 đến thứ Sáu ngày 2/4/1976:

HẠNH PHÚC MẮN MANG LẠI CHO BỐ PHA LÃN CHUA CAY DẪN VẶT.

*/ Thứ Bảy ngày 3/4/1976: *Ngủ nhà Tata Huê, Bó-Mãn thấy hạnh phúc thật nhiều. Hình như chỉ đến một lúc nào, Bó mới cảm nhận tình yêu Mãn dành cho Bó thật nồng thắm dạt dào.*

*/ Thứ Năm ngày 8/4/1976: *Mãn-Bó ở nhà Tata Huê uống rượu.*

*/ Thứ Bảy ngày 10/4/1976: *Mãn ngủ đêm tại nhà Tata Huê, một mình.*

*/ Chủ nhật ngày 11/4/1976: *Bó-Mãn ở lại suốt ngày trên nhà Tata Huê, uống rượu. (Bà Ngoai lên nhà Bó).*

*/ Thứ Hai ngày 12/4/1976: *Gặp lại Mãn ở nhà Tata Huê buổi chiều.*

*/ Thứ Tư 14/4/1976 và Thứ Năm 15/4/1976: *Bó Mãn đã không gặp nhau. Bó nhớ Mãn từng hỏi, nổi đau khổ bén nhọn. Uống rượu một mình, say và thương Mãn quá! Bó chạy xe ngang nhà Mãn nhiều bận nhưng không gặp được Mãn. Căn gác của Mãn tối om!...*

[]

Sàigòn, Chủ nhật 18/4/1976.

Chúng tôi gặp nhau tại nhà chị Huê, cùng uống rượu. Tôi ít nói, chỉ cúi đầu ngồi làm những chiếc khăn tay để lại cho Nguyễn, nghe xa lạ trước con người yêu dấu khi mà chàng nhắc đến xứ Huế và người con gái Huế chàng chuyện trò sáng nay.

Cho đến buổi trưa trong tay nhau, tôi vẫn còn mang cảm tưởng xa lạ dù rằng Nguyễn đã tỏ ra cố gắng để san bằng nó. Chàng nói nhiều những lời âu yếm pha lẫn chua chát, nói đến cái tương lai một ngày tôi làm vợ kẻ khác...

Tôi lặng im một hồi, tránh nhìn Nguyễn, *tự hỏi chúng tôi đang níu kéo nhau từng giây phút để làm gì?*

Thật lâu trong vòng tay nhau, tôi thốt cảm động khi nghe Nguyễn kêu lên những tiếng “*Mãn ơi!*” nho nhỏ.

Hóa ra tôi vẫn còn yêu Nguyễn nhiều quá! Như tình yêu của một người vợ!
[]